

okamžiku byla smlouva uzavřena. Dovolatel poukazuje sice správně k tomu, že byl by poškozen ve svém právu na nezkrácené 10leté trvání smlouvy, kdyby takovýmto ustanovením počátku doby pojištění přede dnem uzavření smlouvy zkrácena byla celková doba pojištění, když mu premie i za dobu, o kterou byl zkrácen, byla počítána. Avšak toto počínání pojišťovny, která snad protahuje přijetí návrhu pojistníka na jeho případnou škodu a k vlastnímu prospěchu, jest spíše projevem této snahy, nikoliv však projevem vůle, že chce uzavřít smlouvu ještě před vystavením pojistky. Konečně nemá ani nový dotazník, který předložil agent D. žalobci k vyplnění a podpisu teprve dne 22. října, ačkoliv mu byl zaslán již asi 14 dnů dříve, takže onen průtah shora naznačený byl spíše jím, než pojišťovnou zaviněn — významu konkludentního činu ve smyslu již naznačeném, neboť dotazník vztahoval se »k návrhu« žalobcovu a znamenal pouhé doplnění návrhu ve smyslu čl. 8 poj. podmínek. Odpadne-li takto právní význam těchto okolností po rozumu Šu 863 obč. zák., zbývá ve smyslu další dovolací výtky toliko úvaha o tom, zda jest rozsudek odvolacího soudu právně mylným i v té příčině, že dle něho »událost« nastala před hotovostí smlouvy a že dovolatel o události již před hotovostí věděl a pojišťovna před hotovostí o ní nevěděla. Než vzhledem k tomu, že odvolací soud zcela správně vycházel z názoru, že smlouva uzavřena byla teprve doručením pojistky žalobci agentem pojišťovny dne 29. října 1921, nelze jinak než schváliti také další názor odvolacího soudu, že událost ze dne 24. října 1921 nenastala po počátku pojišťovacího poměru, takže podle čl. 4 poj. podmínek a podle Šu 1291 obč. zák. ručení pojišťovny v tomto případě jest vyloučeno. Odůvodňovati zamítavý výrok také ještě poukazem na ustanovení Šu 7 odstavec druhý poj. ř., který dosud ostatně ani ještě neplatí, není zapotřebí, poněvadž podle stavu věci nelze mluvit o pojištění zpětném, t. j. o pojištění proti příhodě již nastalé, pokud arcí jsou účastníci v nejistotě aspoň subjektivní, totiž pokud jim není ještě známo, zdali se příhoda dostavila čili nic. (Viz o tom Hermann-Otavský, Soukr. pojišť. právo str. 62). Stačí připomenouti, že pravidelná smlouva o pojištění jako smlouva odvázná (§ 1288 obč. zák.) předpokládá ku své platnosti nejistotu o pojistné příhodě, a že s touto zásadou pojišťovacího práva jsou oba rozsudky nižších stolic v plné shodě.

Čís. 4012.

Nařízení ze dne 1. dubna 1919, čís. 167 sb. z. a n., netýká se účtů, jichž majitel neměl bydliště na území býv. Rakousko-Uherska.

K tomu, zda pro spornou pohledávku platí nařízení ze 4. března 1919, čís. 110 sb. z. a n., jest přihlédnouti z úřadu.

(Rozh. ze dne 24. června 1924, Rv II 139/24.)

Zalobě na firmu, jejíž hlavní závod byl ve Šternberku na Moravě, o vyplacení salda v Kč bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno. N e j v y š š í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Žalovaná sdělila žalobci dopisem ze dne 26. května 1919, že přihláška jeho požadavku u ní ve výši 42.471 K 31 h (stav z 1. března 1919 s úroky do 31. prosince 1918) k dávce z majetku v Československém státě bude provedena jejím šternberským domem; a dopisem ze dne 27. června 1919, že žalobcův požadavek jest veden v knihách u jejího šternberského domu, tedy v Československu, tak že tento dluh jest pokládati za dluh české firmy a nikoli za dluh firmy německo-rakouské. Již těmito projevy žalované, učiněnými po měnové rozluce, jest otázka měny vyřešena v neprospěch žalované, neboť právem nižší soudy vyložily, že žalovaná takto způsobem, vylučujícím jakoukoliv pochybnost, uznala, že sporná pohledávka jest jako závazek, splatný v oblasti Československého státu (§ 6 zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 187 sb. z. a n.), pohledávkou korun československých. Pokud žalovaná uznala později za dobré, změnití své stanovisko, a, těžic z formální okolnosti, že účet byl veden ve Vídni, namítala, že žalobci přísluší proti ní nárok jen v korunách rakouských, nesrovnává se to nejen s jejím předchozím uznáním, nýbrž přičí se to i vši obchodnické poctivosti, a pokus žalované, držeti zmíněnou námitku ještě v třetí stolici, hraničí na svévoli. S toho právního stanoviska lze ponechat stranou veškeré ostatní vývody dovolacího spisu, zejména též výtky dle čís. 2 a 3 Šu 503 c. ř. s., poněvadž jsou vzhledem k tomu, co uvedeno, bezpodstatné. Dovolání bylo by tedy bezdůvodným, zvláště když tu neplatí nařízení vlády ze dne 1. dubna 1919, čís. 167 sb. z. a n. o zákazu výplat účtů, vzniklých před 26. únorem 1919, ježto se toto nařízení týká jen takových účtů, jichž majitelé jsou na území bývalého Rakouska a Uherska mimo obvod Československé republiky, žalobce však jakožto majitel sporného účtu měl a má své bydliště v Německu. Než nižší soudy si nepovšimly toho, že co do výplaty peněžních vkladů, k nimž se čítají také běžné účty (§ 1 nařízení vlády ze dne 4. března 1919, čís. 110 sb. z. a n.), dosud platí omezení, stanovená v nařízeních vlády ze dne 4. března 1919, čís. 110 (čl. 10), ze dne 4. června 1919, čís. 285 a ze dne 26. srpna 1919, čís. 488 sb. z. a n., dle kterých věřitel může žádati jen částečnou výplatu své pohledávky. Zda tu jsou podmínky toho kterého nařízení, nebylo zkoumáno a zjištěno, a z toho důvodu, k němuž pro donucovací ráz oněch ustanovení dlužno hleděti z povinnosti úřední, nelze dovolacímu soudu rozhodnouti ve věci samé, nýbrž bylo dle Šu 51 c. ř. s. zrušiti napadený rozsudek a vrátiti věc k novému projednání a rozsouzení.

Čís. 4013.

Dědic ze závěti, jemuž byla odevzdána správa pozůstalosti, nepobývá jí tím, že vzhledem k odporujícím si dědickým přihláškám vznikl spor o platnost závěti. Poměr správy pozůstalosti ku vnucené správě. V návrhu na sesazení dědice ze správy dle Šu 145 nesp. říz. není obsažen návrh na zřízení vnucené správy ve smyslu Šu 127 nesp. říz.

(Rozh. ze dne 25. června 1924, R I 500/24.)